

SOLEMNITAT DE LA DEDICACIÓ DE LA BASÍLICA DE MONTSERRAT

Homilia del P. Josep M. Soler, abat de Montserrat

3 de febrer de 2009

Lc 19, 5

Avui m'he de quedar a casa teva. Aquestes paraules de Jesús a Zaqueu, germans i germanes, es varen fer realitat també aquí a Montserrat. Els monjos havien bastit aquesta casa d'oració per a la comunitat monàstica, els escolans i els pelegrins. I avui fa 417 anys, amb la dedicació solemne, el Senyor va entrar sota aquestes voltes per fer-hi present cada dia *la salvació* a favor del poble que s'hi aplega, com va fer a casa de Zaqueu. Allí Jesús es va asseure a taula amb els pecadors. I aquí s'hi asseu amb nosaltres febles, també, i pecadors com som. S'hi asseu per portar-nos una *salvació* que és perdó, que demana acolliment i reconciliació; una salvació que comunica la Paraula que il·lumina l'existència, que ofereix el pa de vida, que propicia el diàleg íntim amb el Senyor que agermana els qui ens apleguem entorn d'ell. Sempre sota l'esguard maternal de Santa Maria. A ella està dedicada aquesta casa, honorada amb el títol de basílica; ella hi acull les nostres pregàries i, com a Canà, les presenta al seu Fill, Jesucrist.

Avui m'he de quedar a casa teva. El Senyor continua quedant-se a casa nostra. I això ens impressiona, perquè som conscients de la grandesa de Déu i de la nostra fragilitat. El cant d'entrada, a l'inici de la celebració, remarcava precisament la santedat i la transcendència de l'Hoste diví que ens acull en aquesta casa: *Déu és temible; és el Déu d'Israel* (Ps 67, 36). D'aquí la nostra reacció de lloança i d'adoració: *Déu sigui beneït*. Però aquest Déu gran i inabastable estima entranyablement la humanitat i s'ha volgut fer màximament proper en Jesús per poder-se asseure a taula amb nosaltres i guarir les nostres ferides, saciar la nostra fam d'amor i de felicitat, satisfer la nostra set de plenitud i d'infinit. Aquí *dóna poder i valentia al seu poble* (cf. cant d'entrada); des d'aquest lloc manifesta la seva tendresa i ofereix la seva gràcia a favor dels monjos, dels escolans, dels pelegrins; des d'aquest lloc ens envigoreix per al combat de cada dia. Des d'aquí, la casa de la Mare de Déu, vetlla pel poble català que té per Patrona Santa Maria de Montserrat i per l'Església que fa camí a casa nostra.

Avui, en la solemnitat de la dedicació d'aquesta basílica, agraïm la presència del Senyor que va entrar en aquest lloc per fer-se'l seu i edificar-nos-hi com a Església de pedres vives, per mitjà de la Paraula i dels sacraments.

Avui m'he de quedar a casa teva. Aquesta presència de Jesucrist, inseparable de la del Pare i de l'Esperit Sant, no és una presència estàtica, que només ens hauria de moure a l'adoració, al temor i a la humilitat. És una presència transformadora en continuïtat amb la de Jesús a casa de Zaqueu; ell hi fa present *la salvació* a favor nostre i de tots els pelegrins. No es limita a perdonar-nos, a consolar-nos i a envigorir-nos espiritualment. L'obra que el Senyor fa en aquest lloc és de transformació profunda de la nostra realitat personal i comunitària. Ho podrem interioritzar per mitjà del cant de comunió, que ens repetirà unes paraules de sant Pau: *sou un temple de Déu i l'Esperit de Déu habita en vosaltres* (1C 3, 16). La comunitat cristiana que formem, els qui vivim a Montserrat i els qui hi pugeu com a pelegrins així com els qui participen de la nostra pregària a través dels mitjans de comunicació, es va construint com a veritable *temple de Déu*, com a temple de la Nova Aliança que substitueix el temple de Jerusalem. L'*Esperit Sant* hi realitza una obra infinitament més perfecta que la que realitzava la presència de la Glòria de Déu en el temple de la Primera Aliança.

La litúrgia de l'aniversari de la dedicació de la basílica, doncs, ens fa passar de la consideració de les pedres que la formen a la realitat del que som com a comunitat cristiana, de la qual l'edifici material és un símbol. I ens diu que, si bé aquest lloc és venerable, ho és molt més el temple espiritual que formem. Nosaltres, malgrat la nostra fragilitat i el nostre pecat, per pura gràcia del Senyor, que ens fa asseure amb ell a taula, formem el *temple de Déu* i aquest *temple, que som nosaltres, és sagrat* perquè som habitats per l'Esperit. Ho direm, també, en el cant de comunió (1C 3, 17). *És sagrat* perquè l'Esperit, que hem rebut en la iniciació cristiana, ens ha consagrat a Déu i ens fa participants de la vida divina.

Avui m'he de quedar a casa teva. La presència del Senyor en aquesta basílica ara que celebrem els Sants Misteris de la Nova Aliança, sota la sol·licitud maternal de Santa Maria, ens fa adonar de la nostra dignitat com a comunitat eclesial i com a persones batejades. I alhora, aquesta presència ens cohesiona en la fe i en la caritat els uns amb els altres com a edifici espiritual. La unitat en la diversitat fa que es consolidi *aquest temple de Déu que som nosaltres*. Cadascun dels qui el formem som una pedra viva que Déu va treballant per edificar la seva Església (cf. 1Pe 2, 5). Procurem, doncs, fer-nos dòcils a l'obra que Déu per mitjà de Jesucrist i de l'Esperit vol anar fent en nosaltres entorn d'aquest altar. Així, tenint part en la taula del Senyor, estarem en comunió amb ell, ens comunicarà salvació i ens farà participar de la seva vida divina, de la santedat de Déu.